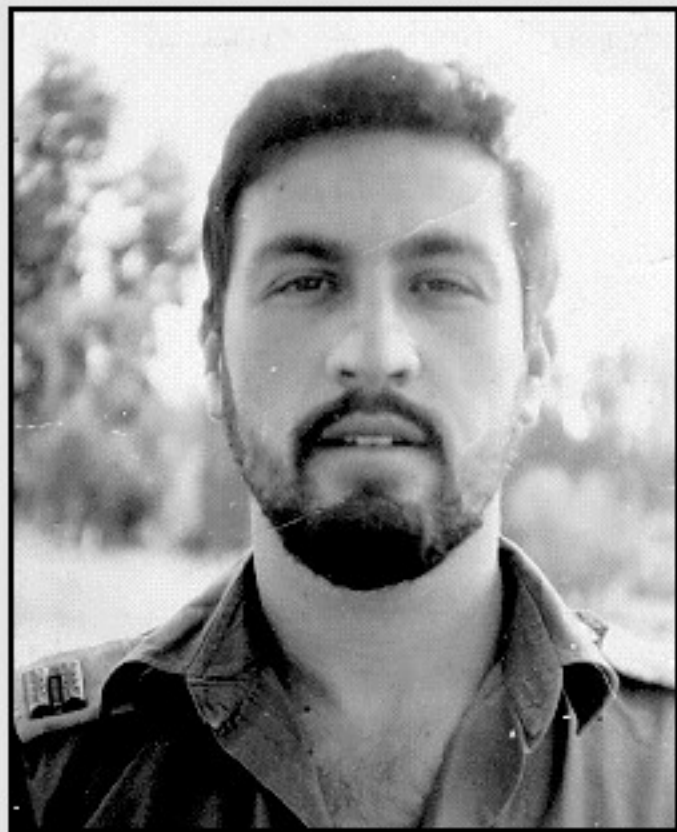

ל"ג ו'תש"ל

ל"ג ו'תש"ל

לאילן - דברים לזכרו

אגדות העם הספרדיות מספרות על אל-סיד הנערץ אשר בתום קרב
עקוב מדם שבו הוא נפצע פצעים אנושים - נראה רוכב על סוסו אל
האופק - ונעלם.

כך מן הדין שיעברו מן העולם הנפילים - לא גלויים בחולשת
רגעיהם נאחרונים, שרועים חסרי-אונים כשפניהם וגופם מעוותים
בעיוותי גסיסה, מעוררי רחמים. אם נגדר - מוטב שיעלמו מעינינו
בן רגע - והם במלוא הדרם.
כך נלקח מעמנו גם אילן - בחטף.

לזכרו של וינד אילון ז"ל

היה בו משהו מלכותי - משהו עתיק, נכרי ולא מכאן - משהו מאבירי ימי הביניים. בקומתו, בזקנו, בצחוק הרועם וכמרץ הפראי שמילא את כולו. לא תמיד היה הוא נוח לבריות. היה עובר במהירות מדהימה משאגה לצחוק - והיה מפתיע כל פעם מחדש את האנשים שהיו סביבו שנאלצו לעקוב אחריו דרוכים תמיד. גם בכך היה בו משהו מלכותי. הוא נסע בפראות בטוח ביכולתו לשלוט שלטון מלא בהגה ובמכונה ודהר בכבישים כשליט. וגם בכך היה הוא, אין סעם להסתיר זאת, אילן שידענו.

הוא היה מבריק, יפה, מצליח וחזק - היה בו הכל. נורא להוכח שדווקא לכאלה מתנכל הגורל לעיתים קרובות.

ל"ג / כ"א / ת"ש

